

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Увп I 135/04
08.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Невене Милојчић, Мирјане Лазин, Душанке Марјановић и Драгана Скока, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, записничарем, одлучујући по захтеву за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Београду У број 932/03 од 24. 03. 2004. године, који је поднео Факултет "АА", чији је пуномоћник адвокат АБ из, са противном странком ББ, чији је пуномоћник адвокат БВ, у предмету избора у звање сарадника Универзитета, у нејавној седници већа одржаној 08. 06. 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Побијаном пресудом уважена је тужба ББ и поништена одлука Универзитета у Београду – декана Факултета "АА" 718/1 од 25. 07. 2000. године, којом је одбијен приговор ББ и потврђена одлука декана Факултета "АА" у Београду 01 број 147/3 од 12. 04. 2000. године, да се не врши избор, односно реизбор сарадника (асистента приправника и асистента) на предмету ____.

У поднетом захтеву за ванредно преиспитивање наведене пресуде Окружног суда у Београду, подносилац захтева је оспорио законитост пресуде јер сматра да је драстично повређен закон на штету туженог констатацијом Окружног суда да декан није имао законско овлашћење да одлучује о овој ствари, већ да су то требали да учине изборно веће односно Савет Факултета, јер таква тела не познаје Закон о универзитету из 1998. године, већ је управо декан био једини надлежан да одлучује о тужиљином случају. Сматра да одлука декана није акт донет у вршењу јавних овлашћење, нити у поступку заснивања радног односа наставника и сарадника органи Факултета примењују и поступају по одредбама ЗУП-а, те да је погрешно становиште у побијаној пресуди да је оспорена одлука незаконита јер тужени није применио одредбе Закона о општем управном поступку приликом одлучивања. Даље наводи да је нејасно због чега је Окружни суд одлучио да је приговор туженог о неблаговремености тужбе неоснован, јер је очигледно да је тужба, коју је тужиља поднела 2003. године против одлуке туженог која је донета и уручена пуномоћнику тужиље још крајем 2000. године, очигледно неблаговремена. Предложио је да Врховни суд Србије захтев за ванредно преиспитивање пресуде уважи и укине или преиначи побијану пресуду.

Противна странка, у одговору на захтев оспорила је наводе из захтева и предложила да суд захтев одбије.

Поступајући по наведеном захтеву и испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 48. Закона о управним споровима, Врховни суд Србије је нашао да захтев није основан.

Како се то види из списка предмета ове управне ствари и образложења побијане пресуде, Окружни суд у Београду је у управном спору правилно нашао да је решењем туженог органа повређен закон на штету тужиље. Правилно констатује Окружни суд да су оспореном одлуком битно повређена правила поступка

из Закона о општем управном поступку јер тужени орган у уводу оспореног решења и образложењу истог није применио одредбе Закона о општем управном поступку приликом одлучивања иако је у конкретном случају одлучивао о одређеном праву и дужности асистента Факултета "АА", када је одбио њен приговор на одлуку декана Факултета да се не врши избор, односно реизбор сарадника у звање асистента на предмету __, због чега се такав акт сматра управним актом донетим у вршењу јавних овлашћења.

Побијаном пресудом правилно су оцењене сва питања и околности које би могле утицати на законитост оспореног решења, и за ту оцену дати су довољни и потпуни разлози које и овај суд у свему као правилне прихвата.

Врховни суд је ценио све наводе у поднетом захтеву за ванредно преиспитивање побијане пресуде Окружног суда у Београду али је нашао да исти нису основани и да не могу довести до другачије оцене законитости оспореног решења. По становишту Врховног суда оспорена Одлука је управни акт. Наиме Законом о Универзитету ("Службени гласник РС" бр. 20/98) је прописано да се на факултету, односно универзитету као образовној установи, а у складу са законом и статутом универзитета, односно факултета, остварују образовно-научна, односно образовно-уметничка делатност прописана тим законом, дакле делатност у области образовања у којем систем уређује и обезбеђује Република Србија (чл. 72. ст. 1. тач. 6. Устава Републике Србије). Сагласно наведеном, а како су цитираним Законом из 1998. године прописана звања наставника и сарадника универзитета, услови за избор у ова звања, поступак и надлежни орган за избор, то одлуке о избору у звање наставника и сарадника универзитета доноси надлежан орган факултета прописан законом, у вршењу јавних овлашћења, ауторитативно, у поступку који је прописан законом, решавајући о правима физичког лица у управној ствари, непосредно примењујући пропис (Закон о универзитету из 1998. године и статут факултета). Из наведених разлога одлуке о избору наставника и сарадника којима су окончани поступци у време важења Закона из 1998. године, представљају управне акте сходно одредби члана 6. став 2. Закона о управним споровима па и одлуке да се не врши избор односно реизбор сарадника Универзитета. Због овога се показало неоснованим истицање подносиоца захтева да се у конкретном случају ради о спору о заснивању радног односа. Неосновани су наводи захтева у погледу неправилне оцене благовремености тужбе против оспореног решења од 25. 07. 2000. године јер је правилно Окружни суд, у недостатку доказа у списима о уручењу оспорене одлуке пуномоћнику тужиље, и навода туженог да повратницу није сачувао, нашао да је приговор неблаговремености неоснован, а посебно што и из списка произилази да је тужба поднета Петом општинском суду у Београду дана 10. 08. 2000. године, те да је предмет по правноснажности решења о оглашавању Петог општинског суда у Београду као стварно ненадлежног уступљен Окружном суду у Београду као стварно и месно надлежном, у ком поступку је Окружни суд у Београду и донео побијану пресуду У број 932/03 од 24. 03. 2004. године. По налажењу Врховног суда правилно је указивање Окружног суда у побијаној пресуди у погледу прописа који је у обавези да након доношења побијане пресуде примени надлежни орган код одлучивања о приговору тужиље и то нови Закона о Универзитету ("Службени гласник РС број 21/2002). Врховни суд сматра да се предмет има решавати према пропису који је био на снази у моменту коначног одлучивања, тј. у моменту доношења оспорене одлуке, ако новим прописом није другачије одређено. У конкретном случају јесте другачије одређено и то чланом 141. став 8. Закона о Универзитету, на тај начин да ће се поступци за избор наставника и сарадника започети у време важења Закона о Универзитету из 1998. године који нису окончани, окончати по одредбама овог закона, а рокови почињу да теку од ступања на снагу овог закона. Због овог се у овој управној ствари има применити Закон о Универзитету ("Службени гласник РС" број 21/02), јер по налажењу Врховног суда у конкретном случају поступак за избор односно реизбор у звање сарадника факултета није окончан обзиром да је побијаном пресудом Окружног суда поништен оспорени коначни акт декана, који је самим тим захваћен правним последицама поништаја (као да никада није ни донет), тако да поступак избора односно реизбора није окончан, па се има окончати на начин предвиђен чланом 141. став 8. Закона о Универзитету ("Службени гласник РС" бр. 21/02).

Са изнетих разлога, а на основу члана 49. став 1. Закона о управним споровима, одлучено је као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 08. 06. 2005. године, Увп. I 135/04

Председник већа-судија

Снежана Живковић, с.р.

Записничар

Служба за

Рајка Милијаш, с.р.

За тачност отправка

МБ